

שמיניסטיות שלא מתביישות להודות

אותן. ואת הבחורים הדתיים צריכים לקהת באוניים לצבא.

מה שווה בית הספר?

את רוב זמנכן אתן מבלות בלימודים. מה מקנה לכם התיכון? אוקי: יכול להיות שבית-הספר שלנו יוצא-דופן, אבל אנחנו זכינו להרבה יותר מסתם אינפורמציה קונקרטיה לבחינות הבגרות. קיבלנו שיעורים באמנות, היסטוריה של האמנות, השכלה כללית. דורית: אצלנו לא מגרשים בנים מ-

לא מסתכלים יפה על בנות

שמקיימות יחסי-מין בגיל צעיר

בית-הספר בגלל שיער ארוך אבל שולחים אותם למספרה. יחסית השיער שלהם די ארוך.

דפנה: אחד משני המאבקים הרציניים שלנו עם ההנהלה, היה על הנכות להפוך את מכנסי הגיינס לתלבושת אחידה. מאבק שנסתיים בנצחון התלמידים.

דנה: האמת היא, ששעת המחנך, שיתת יכולה להיות המרכז בשאלת הקניית ערכים שאינם קשורים באינפורמציה קוני-

קרטית — מבוזבזת לחלוטין. המורים מת- עצלים, ומחלקים את השעות בין החלי- מידים לפי שמות הא"ב. התוצאה: שברוב השיעורים משמיעים תקליטים. זה מעט מדי.

בחינות הבגרות — מוכיחות על ידע, או על כושר שינון?

דורית: צריך בחינה כל שהיא — לא בצורה של היום. היום לומדים רק בשביל הבחינה. לפעמים גם מעתיקים בן- מן הבחינה, ולמחרת שוכחים את הכל. רונית: צריכים להושיב אנשים צעירי- רים במשרד החינוך. אלה שיושבים שם לא מרגישים, כנראה, שהשתנו דברים בעשרים השנים האחרונות. זה אמור לגבי חומר בספרות, בעיקר, שהייתי משמיטה. לא הייתי כוללת את הכוזרי למשל. בפתחה, כותב יהודה הלוי דברים שאין בהם טעם. דפנה: הייתי משמיטה לגמרי את יל"ג ואת מיכ"ל.

דורית: לומדים בשירה עד לאה גולד- ברג ואבידן. את יונה וולך לא מכירים. לגבי אלה שמרכיבים שם את החומר לי- בחינות, הספרות נגמרת עם ס. יזהר.

דנה: הייתי מורידה הצי משירי ביאליק. אוקי: שירה מתורגמת למשל אנחנו לא לומדים בכלל. רק מחזות של שקספיר.

מה עם החינוך המיני בבית- הספר שלכן?

אוקי: כל שיעור מחנך, במשך ארבע שנים תיכון, הפכו לשיעורים של חינוך מיני. זה קצת יותר מדי.

דנה: דיברו איתנו על אהבה, ואילו מה שמטריד אלה הרברים המעשיים. דורית: למדנו שאהבה זה לתת ולקחת. רונית: אצלנו נשאו השיעורים בחי- נוך מיני אופי רציני ביותר. התלמידים הכינו למורים פתקים עם שאלות, והמורים נתנו תשובות רציניות ומפורטות. אפילו על אמצעי-מניעה.

תנועות הנוער

תנועות הנוער עורן קיימות? מי הולך אליהן?

דנה: תנועות-הנוער איבדו את המש- מעות שלהן.

אוקי: אני בעד תנועות-נוער בעלת צביון אזרחי, לא פוליטי. שנוער ידריך נוער, אבל שלא ילבשו חולצה עם שרוך אדום.

פריירה: במחזור שלנו, נוצר מצב ש- הלכו לתנועות-הנוער רק אלו שלא התק- בלו למה שנקרא חברה סלוגנית. כנראה שברוך כלל הולכים החברה אחרי הקבר-

אוקי מרושק: "מתנגדת לסמים"

דנה דרורי: "יחסי-מין — רק עם המיועד לבעל"

רונית: אם אצליה להיות קצינה, שאר בצבא-קבע.

יחסים עם נוער ערבי

האם אתן מרגישות הודרות עם יהודים בחוץ-לארץ — בפרט בי- רוסיה כיום?

דורית: אם אסע לחו"ל, אני לא חו- שבת שאתקשר עם נוער יהודי בקלות רבה יותר מאשר עם נוער נוצרי. מה שקרה היום ברוסיה — מרגיז באופן אנושי. כמו שהרגיז מה שקרה בביאפריה.

רונית: מרגיז יותר, בגלל שהם יהודים.

אוקי: אין לי שום קשר עם יהודי בחו"ל. כל זמן שהוא יושב בחו"ל ומרגיש חלק אינטגרלי מהסביבה שלו. אני מתחילה להזדהות איתו ברגע שהוא חושב לעלות לארץ.

רונית: ברגע שיהודי באמריקה, למ- של, מרגיש כמו אמריקאי. אין שום סיבה שארגיש רגש הודרות איתו.

מה דעתכן על שכיחת המורים? אוקי: צודקת.

דנה: המורים אולי צודקים. אבל מת-

צה בעלת הכוח. זה מקרי. כנראה שאם מנהיג החברה היה הולך לתנועה, היו הול- כים אחריו לשם.

ואידיאל אישי, במקום האידיאל האירגוני, יש? או שחושבים רק על תכלית?

אוקי: הייתי רוצה להשיג את המק- סימום שאפשר. לספוג, לדעת מה שיותר. בספרות, באמנות בכלל. לדעת מה נעשה סביבי, בכל עבודה שאבחר, הייתי רוצה להוסיף משהו, לעשות משהו בעל חשי- בות. להשאיר משהו אחר.

פריירה: רציתי להיות בגרעין. חיי ה- קיבוץ מוצאים-חן בעיני. אך לא לכל ה- חיים.

דורית: מה שאני יודעת, זה שאני לא רוצה להיות מורה, ולא שחקנית, ולא רופאה מנתחת.

דנה: הייתי פונה לכוון אמנותי. אולי שחקנית. אבל בתיאטרון, לא בקולנוע.

בנון, פריירה ברגמן, דנה דרורי, רונית נירי, בפתח בניין הגימנסיה בה הן לומדות, תיכון השרון ברמת-השרון. מכנסי הגיינס מותרים ללבישה עליידי ההנהלה, לאחר שהתלמידים ניצחו במאבק על כך.

"מה שקורה ליהודים ברוסיה"

מרגיז — בדיוק כמו שהרגיז

מה שקרה בביאפריה

קבל רושם רע מאוד כשפותרים עיתון ו- כל יום יש שביטה אחרת. דורית: המורים אולי צודקים, אבל הם צריכים להתחשב בכך שאין כסף בי- במדינה.

רונית: הם צריכים לקחת בחשבון ש- לולא עיסקת החבילה, היה המצב גרוע יותר.

האם אתן מכירות נוער ערבי? אוקי: לא פעם תיכננו לתלמידים ש- למדו ערבית לנסוע לכפר ערבי לביקור עם לינה, זה היה צריך להיות ביקור הדדי. ההורים התנגדו, ולא יצא מזה כלום.

דורית: צריך דווקא ליוזם פגישות עם נוער ערבי.

דנה: אבל לא נוער מן השטחים. רונית: לא הייתי יוצאת עם בחור ערבי, המנטליות שלו תישאר ערבית. הי- יחס שלו לאשה. המנהגים הבסיסיים לא יכולים להשתנות.

דפנה: מצדי — שיהיה ערבי.

שבע בנות

מימין לשמאל: שמיניסטיות אוקי מרושק, דפנה א' — שדבריה אינם מופיעים ב- דפנה נדיבי, דורית